

HERINNERING

AAN DEN 20sten DAG VAN NOVEMBER 1813.

Wie kent den schoonen IJssel niet,
 Met klaver mild omzoomd
 Of door het hooggepluimde riet,
 Waarlangs hij zachtkens henenvliet
 Of sterker bruischt en stroomt?

Wie weet niet dat reeds Drusus' arm
 Hem hooger aanzien schonk?
 Toen reeds, toen nog der Vadren taal,
 Vereend met Rome's vreeslijk staal,
 In Spanje en elders klonk.

Wie weet niet dat hij Zutphen's wal
 En Davo's vest begroet?
 Zich deelt in drie, met fikschen zwier
 Zijne armen uitspreidt gindsch en hier,
 Naar Flevo's meer zich spoedt?

Wie weet niet dat zich daar een stad
 Aan zijnen boord verheft,
 Des vreemdlings oog, of wie ze aanschouwt,
 Door torens rijk en trotsch gebouwd,
 Door schoone ligging treft?

Wie noemt hier 't grijze Kampen niet,
 Door laster snood belaagd?
 De Stad, die thans met de eerste Steen
 Voor 't hooggerigt des regts durft treên,
 Als men ten kamp haar daagt.

Die heeft een moedig stuk bestaan,
 Een stuk van veel waardij,
 Van heldenmoed en roem en eer,
 Die gaf zich aan zichzelf weer
 Uit vreemde dwinglandij.

Die gaf een voorbeeld in den stond
 Van 't grievendst harteleed:
 Welaan mijn zangster! Stem de lier
 En zing met kunsteloozen zwier,
 Hoe Kampen's burger streed!

Nog zat het fransch geweld ten troon,
 Nog woedde roef en moord,
 Nog werd, maar zonder hoop op zoen,
 Het steken van de krijgsklaroen
 Alom in rouw gehoord.

Nog werd op hoogen, schorren toon
Van Frankrijk's magt gekraaid,
En naar zijns dwingland's wreedten aard
Nog rei bij rei door 't oorlogszwaard
Als 't koren weggemaaid.

Nog was der vaden erf een prooi
Van heerschezucht en geweld
En 't bleef, al sloegen Rus en Deen
En Pruis de handen vast ineen,
In Frankrijk's magt gekneld.

Ook leed nog Kampens grijze stad
Die nooit verdiende straf;
't Geweld hield ieder schans bewaakt
En wie een poort of slagboom naakt
Die wijst men dreigend af.

En schoon de burger 't diep vervloekt
En wrake zweert bij God,
Beroofd van kling en krijgsgeweer
Ontvlamt zijn eer en moed te meer
Naar uitkomst in zijn lot.

Reeds nadert Ruslands oorlogsheer
En geeft den Gal nog keus,
Die, droomende van vroeger magt,
Den besten raad het diepst veracht
En weerstand kiest tot leus.

Toen werd van deez' en gindsche zij,
Hoe de onschuld schreide of bad,
De vuurmond op den schans geplant
En dapper van der Russen kant
Gedonderd op de stad.

En schoon reeds dak en torentrans
In gruis te pletter stort
En schoon 't nog heldre middag was,
Elk scheen de dag toch op dat pas
Voor zijne ellend te kort.

En als de donder feller brult
Bij 't waren van den dood
En heldenmoed ten strijde daagt,
Daar de onschuld biddend hulpe vraagt
En redding in den nood?

Toen zegt de burger, gram te moe:
Valt aan, 't is meer dan tijd,
Valt aan, gij mannen van rondom!
Valt aan, valt aan met drom bij drom!
Ten strijd!..... ten strijd!..... ten strijd!

En eer der franschen Heervoogd nog
Zoo iets vermoeden dorst,
Terwijl hij nog bevelen gaf,
Rukt men hem weer en wapen af
En pakt hem bij de borst.

En eer nog 't ovrige gespuis
Dat stout bestaan verwacht,
Was 't reeds in burgerlijk beheer,
De poort ging los, de valbrug neer,
Daar elk 't gevaar veracht.

En eer nog een de stad ontvlood
Tot redding van zijn lijf,
Deed reeds Kozakje op zijn gemak
Visite in ieders mantelzak:
Dat sprak ook buiten kijf.

